

мога да седна дѣто искамъ. Не, ти можешъ да седнешъ само тамъ, дѣто има празно мѣсто. Чудни сте вие! Като отивате на театара дѣ сѣдате? Сѣдате ли отгорѣ на нѣкой лордъ, или другъ нѣкой господинъ, който вече е заелъ своето мѣсто? Можешъ ли да седнешъ на мѣсто, което е заето отъ нѣкого? Не, квесторътъ на театъра веднага ще те изхвърли навънъ. Нѣкой пжтъ казвате: ние можемъ да вършимъ въ природата каквото искаме. Не, квесторъ има природата, и ако ти си позволишъ да правишъ, каквото искашъ, тя ще те пипне за ухото и ще ти даде първия урокъ, дѣ трѣбва да сѣдашъ. Като се върнешъ у дома си или кракътъ ще те заболи, или кръстътъ, или главата и т. н. Ти си сѣдналъ безъ позволение на едно свещено мѣсто и стжнилъ тамъ, дѣто не трѣбва. Нѣкой казватъ: това е заблуждение. Нека бжде така! Ами когато вие влизате въ нѣкоя кръчма, или въ нѣкое кафене да пиете кафе или чай, каква наука има въ това? Това не е ли заблуждение?

Ще ви приведа единъ примѣръ за една млада госпожица, Зандавеска, както азъ я наричамъ. Тя отива единъ день при чичо си, богатъ банкеръ, и още при влизанието си вади кърпа и плаче, разказва му: Чичо, азъ и майка ми сега се намириме въ голѣма бѣднотия, моля ти се да ни помогнешъ съ колкото ти е възможно! Той изважда една сума отъ 10,000 лева и ѝ ги дава. Тя взима паритѣ, благодари му и си излиза. Слѣдъ това намира приятелитѣ си и отива съ тѣхъ заедно въ една сладкарница. Тя вече е засмѣна, весела. Това е втората картина. Защо сега е весела и засмѣна? Защото има богатъ чичо. Приятелите ѝ казватъ: ти